

Alt paa Spidsen for dens Skyld? Er der virkelig saa stor Nødvendighed for at faae denne Sag frem? Er der virkelig saa stor en Misfornoielse ved den nærværende Tingenes Tilstand, at det er værd at gjøre et saadant Skridt for den Sags Skyld? Eller er det ikke bedre at stille den i Bero, da man jo dog bestandigen har det i sin Magt i en anden Session at bringe den frem? Ethvert Medlem af Rigsdagen kan jo bringe den frem i hvad Dieblif han vil, den kan jo i Løbet af saa Uger gaae igjennem begge Thing, og, hvis det haab skulde glippe, at der skulde komme et Lovudkast fra Regjeringen, der ikke tilfredsstillte Nationalrepræsentationen, saa har jo ethvert Medlem det i sin Haand at bringe Sagen frem paany. Jeg troer derfor, at Enhver bør gjøre sig det Spørgsmaal: Er det nu værd at bringe det saavidt for den Sags Skyld?

B. Christensen: Jeg troer, at vi efter almindelige constitutionelle Regler kunne antage omtrent at være komne ud over det Spørgsmaal, om der virkelig er stor Trang til den Lov, til den Reform, hvorom her handles. Jeg troer, at det er bevidnet og belyst saa mangelunde, at der vel hos Lovens Venner neppe er Tvivl tilbage derom. Jeg nægter ingenlunde, at denne Sag ved de to første Foredrag, vi idag have hørt, er blevet omgivet med en Alvor, der vel kan opfylde Sindet med Betyrning; men jeg maa dog tilstaae, at for mit Bedkommende er det dog meget langt fra, at der deri forekommer mig at ligge Noget, der kunde gjøre det forsvarligt eller forklarligt for dem, som dømme om Sagen, som Majoritetet i tre Thing nu har bedømt den, for dem, siger jeg, at vige tilbage for den. Jeg kan og vil ikke forlange Forhandlingerne ved at twistes med den høitagtede Taler (Vardenfleth) om, hvad der stemmer med almindelige constitutionelle Regler og hvad ikke. Det kunde let være, at den Fremstilling, han har givet, vil forekomme mange, ganske vel indviede Mænd, at være lidet stemmende med virkeligt anerkendte constitutionelle Regler. Jeg skal t. Ex. slet ikke lægge Døgsmaal paa, at jeg troer, at man vel stemmende med alle constitutionelle Regler kunde have antaget, at den høitærede Indenrigsminister, skjøndt en erklæret og en bestemt

Modstander af Reformen, da han som Medlem havde Sæde i dette Thing, dog som Indenrigsminister og efter at være indtraadt i det Ministerium, der har anbefalet Hans Majestæt Kongen at tage Initiativet til denne Reform, kunde have modificeret sine Anskuelser, kunde omtrent i dette mindre Stykke handle paa den samme høie og værdige Maade, hvorpaa vi alle erkende, at han har handlet med Hensyn til Danmarks Riges Grundlov. Dog jeg vil ikke fortabe mig i Betragtningen derover. Jeg er saa langt fra som noget Medlem i Thinget at ville bidrage til Ministerkriser eller bidrage til Brugen af det kongelige Veto, hvor Sigt kan undgaaes; men paa den anden Side er jeg ogsaa meget langt fra at ville undlade at gjøre, hvad der efter min Overbeviisning ikke blot med Sømmelighed, men med den allerbedste Føie bør og kan gjøres, nemlig anbefale en Reform som den her omhandlede til Hs. Majestæts Kongens Billigelse, og Ingen skal faae mig til at troe, at det er at forudsætte, at samtlige Medlemmer af Hs. Majestæts Regjering, der, paa den høitagtede Indenrigsminister nær, have billiget dette Lovforslags Forelæggelse, ikke skulde betænke sig meget paa nu at nægte Sanctionen deraf; thi det maa dog den høitagtede Indenrigsminister tilstaae, at, er der end skeet Forandringer ved Loven fra den Tid, den udgif fra Ministeriet til dette Thing, hvor den først forelagdes, da ere for det Første disse Forandringer ikke saa væsentlige og indgribende, at der fornuftigviis eller billigviis kan forudsættes, at deri kan ligge en tilstrækkelig Grund for alvorlige Mænd til at forkaste den, og tilstaae maa han vistnok ogsaa, at der er et andet Hensyn, som ganske rigtig blev berørt af den ærede Rigsdagsmand fra den fyenfte Kreds (Vardenfleth), et Hensyn, som ogsaa i vore Dage, hvor det i Sandhed er Folkets Kjærlighed, der gjør Regjeringen stærk, ikke bør tabes af Sigte, og det er, hvilken Misstemning, hvilken Nedslaaenhed vilde der ikke komme tilstede trindt omkring i Landet fjernt og nær, hvis man erfarede, at denne saa bestedne Reform var viist saaledes tilbage, og det af de Hensyn, som her ere gjort gjældende. Det gaae, som det vil; jeg for min Deel vil